

Limba noastră strămoșească

Întâmpinăm Ziua Limbii Române în anul 2014, după aproape 25 de ani de “democrație” printr-un eveniment, pe care ni l-au făcut cadou guvernanții României și anume, închiderea Muzeului literaturii române, eveniment analizat de către toată media românească.

După mărețele realizări în urma cărora România a rămas fără industrie, agricultura a devenit neperformantă abia ducându-și existența, capitalul românesc a fost rejectat din economia națională, ni s-a falsificat trecutul istoric, limba română a fost schimonosită prin introducerea unor expresii străine, de foarte multe ori folosite necorespunzător în construcții literare cu pretense pretenții, ni s-au impus obiceiuri și tradiții importate din alte areale geografice, tradițiile noastre pur românești pălind în fața invaziei unor culturi care nu au nici o legătură cu istoria culturală a poporului român, este de înțeles că a venit rândul literaturii române să fie sufocată și desființată de pe plaiurile mioritice. Și ca acțiunea să fie definitivă și ireversibilă, trebuia acționat prin retezarea ei din rădăcini, pentru a nu mai putea în viitor să alimenteze și să inflențeze condeiele românești. Tocmai aceste rădăcini adânc înfipte în pământul strămoșesc și pe care se sprijină cultura română autentică își au locul în literatura română și în istoria acesteia.

Așa că, s-a găsit de cuviință să se închidă singurul loc în care există un adevărat tezaur al literaturii autohtone, locul în care există opere magistrale ale unor eminente gânditori români, creații literare de excepție, care vor fi scoase din circuitul public luând drumul spre depozite, unde vor fi uitate în timp.

Informația dată de toate posturile TV m-a impresionat profund și am considerat că este de datoria mea de scriitor să-mi exprim un punct de vedere.

Sper ca realitatea să-mi infirme suspiciunile, să mă trezesc din acest vis urât și să constat că mai avem încă oameni de stat bravi, adevărați români, cu dragoste de țară, popor și limba strămoșească, care să dovedească a fi urmași autentici ai lui Nicolae Iorga sau a lui Nicolae Titulescu și care nu vor permite niciodată o asemenea evoluție.

De când sunt, am iubit slova și parfumul diafan al propoziției românești. Cu atât mai mult, acum în 2014, îmi doresc pentru poporul meu mai multă înțelepciune pentru ca împreună să salvăm și să păstrăm limba română, să consolidăm rădăcinile noastre strămoșești fiindcă fără ele vom pluti ca o frunză în vânt.

Andrușa R. Vătuțiu